

Sygn. akt I PK 126/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa D. K. R.  
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Szpitalowi Klinicznemu Nr [...] (...) Uniwersytetu Medycznego Centrum Zdrowia Dziecka [...] w K.  
o wynagrodzenie,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 stycznia 2015 r.,  
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.  
z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt IX Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego Nr [...] (...) Uniwersytetu Medycznego Centrum Zdrowia Dziecka [...] w K. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 20 czerwca 2013., którym zasądzono od pozwanego Szpitala na rzecz D. K. R. tytułem wynagrodzenia za pracę kwotę 16.250,35 zł z ustawowymi odsetkami.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła: I. naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 8 k.p., przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu za nieuzasadniony zarzut nadużycia przez powódkę jej prawa podmiotowego do żądania zapłaty wynagrodzenia, którego to prawa zrzekła się w nieważnym

porozumieniu, 2) art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez jego niezastosowanie i błędną wykładnię polegającą na niewykorzystaniu reguł wyznaczonych przez ten przepis i w konsekwencji nieustalenie rzeczywistej i objętej konsensusem woli stron porozumienia zawartego w dniu 25 czerwca 2010 r., 3) art. 917 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez jego błędną wykładnię i niezastosowanie polegające na zaniechaniu oceny czy porozumienie stron z dnia 25 czerwca 2010 r. jest ugodą, w której strony dokonały wzajemnych ustępstw; II. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku, na jakich dowodach Sąd drugiej instancji się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, co w konsekwencji całkowicie uniemożliwia pozwanemu poznanie motywów jakimi kierował się ten Sąd wydając zaskarżone rozstrzygnięcie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa”.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został występowaniem istotnych zagadnień prawnych, a mianowicie: 1) „czy w stanie faktycznym sprawy żądanie zapłaty wynagrodzenia, którego powódka zrzekła się w nieważnym porozumieniu stanowi nadużycie prawa, jako postępowanie nieuczciwe, naruszające zasady zaufania i lojalności wobec pozwanego”, gdyż „z (...) uzasadnienia wyroku nie wynika, w jaki sposób Sąd rozważył możliwość zastosowania art. 8 k.p.”; 2) „czy w stanie faktycznym sprawy zawarte pomiędzy stronami porozumienie obejmujące uzgodnienia stron dotyczące roszczeń powódki wobec pozwanego, stanowi ugodę w rozumieniu art. 917 k.c. i w konsekwencji jego treść winna być oceniana przy wykorzystaniu reguły wyznaczonej przez art. 65 § 2 k.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej

sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Formułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie spełniają wymienionych wyżej kryteriów, gdyż zostały już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy. Mianowicie w wyroku z dnia 12 listopada 2014 r., I UK 79/14, oddalającym skargę kasacyjną pozwanego Szpitala wniesioną w sprawie o zbieżnym stanie faktycznym i prawnym, Sąd Najwyższy po raz kolejny wyjaśnił, że zastosowanie art. 8 k.p. może nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach po wykazaniu wyjątkowych okoliczności. Powołując się na wyrok z dnia 16 października 2009 r., I PK 89/09 (OSNP 2011 nr 11-12, poz. 147) Sąd Najwyższy stwierdził, że żądanie zapłaty wynagrodzenia za pracę może stanowić nadużycie prawa z art. 8 k.p. jako postępowanie nieuczciwe, naruszające zasady zaufania i lojalności wobec pracodawcy, co jednak nie oznacza, że w każdym przypadku zasadna byłaby taka ocena zachowania pracownika, gdyż art. 8 k.p. należy odnosić do okoliczności faktycznych rozstrzyganej sprawy i zindywidualizowanej oceny (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2008 r., II PK 290/07, LEX nr 837058). W judykaturze Sądu Najwyższego

przyjmuje się przy tym, że ocena zastosowania przepisów zawierających klauzule generalne zależy od całokształtu występujących w sprawie okoliczności i dlatego nie może służyć do ogólnego ujęcia zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283). W płaszczyźnie zagadnienia prawnego nie mieści się także podnoszona przez skarżącego kwestia, „w jaki sposób Sąd rozważył możliwość zastosowania art. 8 k.p.”.

W powołanym wyżej wyroku z dnia 12 listopada 2014 r., I UK 79/14, Sąd Najwyższy wyjaśnił również, że nawet gdyby zakwalifikować porozumienie stron sporu jako ugodę z art. 917 k.c., to po pierwsze - nadal obowiązywałby zakaz zrzeczenia się wynagrodzenia z art. 84 k.p., a po drugie - zasadniczą cechą wszelkich ugód jest czynienie wzajemnych ustępstw przez obie strony. O takich wzajemnych ustępstwach nie można mówić w wypadku nieotrzymania przez pracownika żadnych korzyści w zamian za przysługujące za sporny okres wynagrodzenie. Również w wyroku z dnia 13 marca 2014 r., I PK 189/13 (LEX nr 1464687) Sąd Najwyższy, z powołaniem się na wcześniejsze orzecznictwo, zajął stanowisko, że art. 84 k.p. nie stoi na przeszkodzie, by strony stosunku pracy zawarły porozumienie obniżające wynagrodzenie pracownicze ze skutkiem od dnia jego zawarcia, ale nie może to dotyczyć już nabytego prawa do wynagrodzenia.

Z tych względów na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.